

การวิเคราะห์องค์ประกอบและประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต*

FACTOR ANALYSIS AND EVALUATION OF A WORTH-TRAVELING CITY:

PATONG CITY, PHUKET PROVINCE

ปรีชาวุฒิ กี่ลีน*, ไพฑูรย์ มนต์พานทอง

Preechavude Keesin*, Paithoon Monpanthong

คณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Graduate School of Tourism Management, National Institute of Development Administration, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: preechavude.keesin@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต และ 2) ประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบของการเป็นเมืองน่าเที่ยว โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในพื้นที่เมืองปาดอง อำเภอเกาะภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน ซึ่งประกอบด้วย ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองปาดองมากกว่า 10 ปี ผู้ประกอบการในเมืองปาดอง ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนกลาง และข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนท้องถิ่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ผลการวิจัย พบว่า องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ 32 ตัวแปร ได้แก่ 1) การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว 2) การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว 3) การจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว 4) การจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว 5) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และ 6) การจัดการบริการทางการท่องเที่ยว ซึ่งมีค่าร้อยละของความแปรปรวน เท่ากับ 85.453 ส่วนผลการประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.57$) ด้านการจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.45$) และการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.26$) อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านการจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.73$) อยู่ในระดับมาก และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม ($\bar{X} = 3.14$) และด้านการจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.00$) อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

คำสำคัญ: เมืองน่าเที่ยว, องค์ประกอบเมืองน่าเที่ยว, เมืองปาดอง

Abstract

This study aimed to 1) Analyze the components constituting Patong City, Phuket Province, as a worth-traveling city, and 2) Assess Patong City's status as a worth-traveling city across those components. A quantitative approach was employed. The sample comprised 400 key stakeholders in Patong City, including people who have lived in Patong City for more than 10 years, entrepreneurs in Patong City, civil servants/central government officers, and civil servants/local government officers. A questionnaire was utilized as the research instrument. Data were analyzed using descriptive and inferential statistics, including exploratory factor analysis (EFA). The results revealed six components comprising 32 variables that explain the construct of a worth-traveling city: 1) tourism carrying capacity management, 2) tourism area management, 3) tourism participation management, 4) tourism innovation management, 5) tourist attractions and activities management, and 6) tourism services management, with a combined percentage variance of 85.453 percent. The overall assessment of Patong City as a worth-traveling city was at a high level ($\bar{X} = 3.86$). By dimension, tourism innovation management ($\bar{X} = 4.57$), tourism carrying capacity management ($\bar{X} = 4.45$), and tourism services management ($\bar{X} = 4.26$) were at very high levels; tourism area management ($\bar{X} = 3.73$) was at a high level; while tourist attractions and activities management ($\bar{X} = 3.14$) and tourism participation management ($\bar{X} = 3.00$) were at moderate levels.

Keywords: Worth-Traveling City, Components of Worth-Traveling City, Patong City

บทนำ

การท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีการเติบโตเร็วที่สุดของโลก (Uysal, Ü. E., 2015); (Koodsela, W. et al., 2019) สำหรับประเทศไทย การท่องเที่ยวเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยในปี 2567 ที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยกว่า 35.54 ล้านคน สร้างรายได้ให้แก่ประเทศถึง 1.67 ล้านล้านบาท มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 26.27 (ปิติพัฒน์ ชูปลี้ม และวาราดา ทองจำนงค์, 2568) โดยนักท่องเที่ยวยังให้ความนิยมกับการเดินทางท่องเที่ยวไปยังเมืองท่องเที่ยวหลัก โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย มีลักษณะเป็นเกาะตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน ถูกขนานนามว่าเป็นไข่มุกแห่งอันดามัน กล่าวคือ เป็นจังหวัดที่มีความสวยงาม หาดทรายขาวสะอาดตัดกับน้ำทะเลอย่างชัดเจน (สำนักงานจังหวัดภูเก็ต, 2566) ทั้งนี้ จากข้อมูลของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (พีพีทีวี, 2568) พบว่า จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุดของประเทศ โดยมีนักท่องเที่ยวเดินทางมายังจังหวัดภูเก็ตราว 8.65 ล้านคน สร้างรายได้กว่า 4.90 แสนล้านบาท ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต อีกทั้งยังเป็นโอกาสที่ดีในการกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่ และส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้เติบโตยิ่งขึ้น

เมืองปาดอง ถือเป็นเมืองท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดภูเก็ต เนื่องด้วยมี “หาดปาดอง” อันเป็นทรัพยากรทางธรรมชาติที่โดดเด่นและสวยงาม สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติให้เข้ามาเยี่ยมชมอย่างต่อเนื่อง ด้วยชื่อเสียงที่เป็นที่ประจักษ์และศักยภาพในการท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี ทำให้หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนต่างให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว ส่งผลให้เมืองปาดองมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วตามการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของการท่องเที่ยวในเมืองปาดองก่อให้เกิดผลกระทบในหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหามลพิษ ปัญหาการจราจรและอุบัติเหตุ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้น ตลอดจนปัญหาความแออัดของพื้นที่ท่องเที่ยว (สุเทพ สิงหนาม, 2562) ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและยั่งยืน

จากปัญหาข้างต้น ล้วนแล้วแต่เกิดผลกระทบโดยตรงต่อประชาชนในพื้นที่และนักท่องเที่ยว โดยในประเด็นสิ่งแวดล้อมสะท้อนให้เห็นจากปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้นเกินกว่าศักยภาพการจัดการของพื้นที่ นำไปสู่ปัญหามลพิษและภาระค่าใช้จ่ายที่ถ่างออกไปยังชุมชนท้องถิ่น (Reuters, 2025) ขณะเดียวกัน พื้นที่ท่องเที่ยวหลายแห่งถูกใช้ประโยชน์เกินขีดความสามารถในการรองรับ นำไปสู่ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ และคุณภาพของประสบการณ์การท่องเที่ยวลดลง (Sinlapasate, N. et al., 2020); (Sattraburut, T. et al., 2024) ในด้านสังคม เมืองปาดองยังเผชิญกับปัญหาความแออัดของพื้นที่ท่องเที่ยวและพื้นที่อยู่อาศัยของประชาชน รวมถึงปัญหาการจราจรติดขัดที่ส่งผลกระทบต่อความสะดวกสบายของประชาชน (Phuket News, 2025) อีกทั้ง ปัญหาด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ซึ่งบั่นทอนความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ แม้การขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเป็นโอกาสในการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่ประชาชนในพื้นที่ก็ต้องเผชิญกับปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้น ตลอดจนความไม่เพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของประชาชนลดลง ปัญหาเหล่านี้ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของเมืองปาดองในฐานะเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกเท่านั้น หากแต่ยังเป็นอุปสรรคต่อการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืนในระยะยาวอีกด้วย ดังนั้น การประเมินความเป็นเมืองน่าเที่ยวจึงมีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากสามารถเป็นเครื่องมือในการกำหนดทิศทางและกรอบแนวคิดในการพัฒนาเมืองปาดองให้มีความสมดุลและยั่งยืน อันจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น ควบคู่ไปกับการสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและน่าจดจำให้แก่นักท่องเที่ยว อันเป็นรากฐานสำคัญในการขับเคลื่อนเมืองปาดองสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีคุณภาพในระดับสากล

อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนวรรณกรรมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเมืองน่าเที่ยว พบว่า งานวิจัยในบริบทของเมืองน่าเที่ยวมีค่อนข้างจำกัด โดยนักวิชาการและนักวิจัยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการศึกษาเชิงนโยบายและการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของเมือง (สุวิทย์ พิศแสงาม, 2566); (วรพล เกิดแก้ว, 2565); (Jenkins, C. L., 2015) รวมถึงแนวทางการยกระดับเมืองท่องเที่ยวสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยว (ยงยุทธ แก้วอุดม และมนรัตน์ ใจเอื้อ, 2568); (อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และคมกริช ธนะเพทย์, 2562); (Gál, T. & Stănculescu, G., 2017) แม้ว่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับเมืองน่าเที่ยวอยู่บ้าง แต่ประเด็นที่ได้รับความสนใจมักเน้นไปที่การส่งเสริมเมืองรองให้กลายเป็นเมืองน่าเที่ยว ขณะที่ประเด็นการพัฒนาศูนย์เมืองน่าเที่ยว และการประเมินความเป็นเมืองน่าเที่ยว โดยเฉพาะในเมืองท่องเที่ยวหลักที่เผชิญกับแรงกดดันจากการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ยังไม่ได้รับการศึกษาอย่างเพียงพอ

ดังนั้น การวิเคราะห์และประเมินองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้ได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับปัจจัยที่หลากหลายในการกำหนดความเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ตลอดจนการประเมินระดับความเป็นเมืองน่าเที่ยวในมิติต่าง ๆ ตามองค์ประกอบของการเป็นเมืองน่าเที่ยว จะทำให้ทราบถึงศักยภาพและความพร้อมของเมืองปาดองในการพัฒนาสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยวที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวและสามารถเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์และประเมินองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีรายละเอียดของการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เมืองปาดอง ได้แก่ 1) ประชาชนที่อาศัยในเมืองปาดองมากกว่า 10 ปี 2) ผู้ประกอบการในเมืองปาดอง 3) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนกลาง และ 4) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนท้องถิ่น โดยจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับพัฒนาการของเมืองปาดองในฐานะเมืองท่องเที่ยวที่ติดอันดับสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของโลก อีกทั้งเป็นกลุ่มที่สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองปาดองได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีที่ไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ Cochran, W. G. (Cochran, W. G., 1997) โดยต้องการสุ่มตัวอย่างเป็น 60% หรือ 0.60 จากประชากรทั้งหมด กำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และยอมรับค่าความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างได้ 5% หรือ 0.05 ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างจะเท่ากับ 370 ตัวอย่าง แต่เพื่อป้องกันความผิดพลาดและให้เกิดความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามมากที่สุด ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมกลุ่มตัวอย่างในการเก็บแบบสอบถาม โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เมืองปาดองทุกกลุ่ม จำนวน 400 ตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีกระบวนการคัดกรองดังนี้ 1) ระบุรายชื่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากฐานข้อมูลของเทศบาลเมืองปาดอง ผู้ประกอบการในเมืองปาดอง และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง 2) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์ เช่น ประชาชนที่อาศัยในเมืองปาดองมากกว่า 10 ปี ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเมืองปาดอง หน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการการท่องเที่ยวในเมืองปาดอง 3) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มย่อย โดยคำนึงถึงความหลากหลายของทำเลที่ตั้ง ประเภทธุรกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุม และเป็นตัวแทนที่ดี

เครื่องมือและการทดสอบเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นมาจากการสังเคราะห์ข้อมูล เอกสาร ตำรา ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทของผู้ให้ข้อมูล อาชีพ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่หรือปฏิบัติงานในเมืองปาดอง เหตุผลที่มาอาศัยอยู่ในเมืองปาดอง และเหตุผลที่ทำให้ไม่ย้ายอาศัยอยู่ในเมืองปาดอง ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดการเป็นเมืองน่าเที่ยวของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (The World Travel and Tourism Council & JLL, 2022) รวมถึงการทบทวนงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาใช้สร้างคำถาม ประกอบด้วย จำนวน 38 ตัวชี้วัด และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ทำการตรวจสอบ และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Item-Objective Congruence Index) โดยการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ต้องมีค่าระหว่าง 0.50 - 1.00 (วิสาข่า ภูจินดา, 2560) ทั้งนี้ ผลการทดสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.93 สำหรับการทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นโดยการนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลอง (Try-Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาวิจัย ได้แก่ 1) ประชาชนที่อาศัยในจังหวัดภูเก็ตมากกว่า 10 ปี 2) ผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต 3) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนกลางของจังหวัดภูเก็ต และ 4) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต จำนวน 30 คน โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นด้วยวิธีการวัดความสอดคล้องภายใน (Measure of Internal Consistency) ทั้งนี้ ค่าแอลฟาที่ได้จะต้องมีค่ามากกว่า 0.70 เพราะเป็นเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือและยอมรับได้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.95

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่งข้อมูล ได้แก่ ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษา ค้นคว้าเอกสารหนังสือ บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หนังสือราชการ และเอกสารต่าง ๆ ของทางราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสาร บทความจากหนังสือ และสื่อสิ่งพิมพ์ออนไลน์ เป็นต้น เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการสร้างเครื่องมือวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม (Questionnaire) จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในพื้นที่เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ 1) ประชาชนที่อาศัยในเมืองปาดองมากกว่า 10 ปี 2) ผู้ประกอบการในเมืองปาดอง 3) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนกลาง และ 4) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ภาครัฐส่วนท้องถิ่น จำนวน 400 ตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลจะดำเนินการโดยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และค่าร้อยละ (Percentage) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม การใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) สำหรับการประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยวเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ใช้สถิติเชิงอนุมาน ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 51.50 มีอายุช่วง Gen X (เกิดช่วงปี 2508 - 2523) คิดเป็นร้อยละ 41.50 ซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 46.75 ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการในเมืองปาดอง คิดเป็นร้อยละ 41.50 ประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 40.75 ซึ่งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่อาศัยหรือปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนเมืองปาดองระหว่าง 6 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.25 โดยเหตุผลที่มาอาศัยอยู่ในเมืองปาดองมากที่สุด คือ เป็นคนปาดองโดยกำเนิด คิดเป็นร้อยละ 37.50 และเหตุผลที่ทำให้ไม่ยอมอาศัยอยู่ในเมืองปาดองมากที่สุด คือ ปัญหาการจราจรติดขัด คิดเป็นร้อยละ 21.75

2. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

การวิเคราะห์เชิงสำรวจขององค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต จากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนตัวแปรประมาณ 10 เท่า แสดงว่ามีจำนวนข้อมูลที่เหมาะสมที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) (ยูทอ ไทยวรรณ, 2557) โดยสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ดังนี้

2.1 การพิจารณาค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และค่า Bartlett's Test of Sphericity ของความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยนำข้อมูลมาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลเบื้องต้นในการวิเคราะห์ค่า KMO และค่า Bartlett's Test of Sphericity ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่า KMO and Bartlett's Test of Sphericity ของความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy		.873
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	20,944.611*
	df	595
	Sig.	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 แสดงค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และผลการทดสอบของ Bartlett's test of Sphericity สำหรับความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต พบว่า KMO = 0.873 ซึ่งมากกว่า 0.50 นอกจากนี้ ผลการทดสอบของ Bartlett's test of Sphericity ซึ่งใช้ทดสอบสมมติฐาน โดย H_0 หมายถึง ตัวแปรต่าง ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กัน และ H_1 หมายถึง ตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน พบว่า มีค่า Chi-Square = 20,944.611 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significance) 0.00 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ปฏิเสธ H_0) ดังนั้น ตัวแปรต่าง ๆ จึงมีความสัมพันธ์กัน และมีความเหมาะสมเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Factor Analysis)

2.2 การสกัดองค์ประกอบ (Factor Extraction) และการหมุนแกนองค์ประกอบ (Factor Rotation)

ผู้วิจัยนำตัวแปรความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ทั้ง 38 ข้อ มาวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อลดจำนวนตัวแปรด้วยวิธีองค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis: PCA) จากนั้น จัดตัวแปรให้อยู่ในปัจจัยที่เหมาะสมโดยใช้วิธีการหมุนแกนปัจจัยมุมฉาก (Orthogonal) โดยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax) ในการเลือกตัวแปรเข้าไว้ในแต่ละองค์ประกอบ จะพิจารณาจากค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรเหล่านั้นในแต่ละองค์ประกอบภายหลังการหมุนแกนแล้ว โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์การคัดเลือก โดยพิจารณาจากน้ำหนักปัจจัยที่มีค่าตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไปในองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเพียงองค์ประกอบเดียว (Hair, J. F. et al., 2006) และพิจารณาค่าความแปรปรวนรวมองค์ประกอบที่มีค่าไอเกน (Eigen Value) มากกว่าหรือเท่ากับ 1.0 ซึ่งถ้าพบปัญหาว่าตัวแปรใดมีค่าของน้ำหนักปัจจัยต่ำกว่า 0.30 จะตัดตัวแปรนั้นทิ้ง และถ้าพบปัญหาว่าตัวแปรใดมีค่าน้ำหนักปัจจัยตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป แต่สามารถถูกเลือกอยู่ในองค์ประกอบต่าง ๆ มากกว่า 1 องค์ประกอบ จะตัดตัวแปรนั้นทิ้งเช่นกัน ซึ่งตัวแปรทั้งหมด 38 ข้อ พบว่า มี 6 ข้อที่มีปัญหาข้างต้น ดังนั้น จำนวนตัวแปรจะเหลือ 32 ข้อ แล้วนำตัวแปรที่เหลือมาวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อลดจำนวนตัวแปรด้วยวิธีองค์ประกอบหลักอีกครั้ง จนไม่มีปัญหาเกิดขึ้น สุดท้ายจะทำการตั้งชื่อปัจจัยให้สอดคล้องกับตัวแปรที่อยู่ในปัจจัยนั้น ๆ ดังแสดงในตารางที่ 2 และตารางที่ 3

ตารางที่ 2 แสดงค่าความแปรปรวน (Total Variance Explained) ของข้อมูล (ตัวแปร) ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings			Rotation Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	8.635	24.672	24.672	8.635	24.672	24.672	7.328	20.938	20.938
2	6.904	19.725	44.397	6.904	19.725	44.397	7.020	20.058	40.997
3	4.936	14.103	58.500	4.936	14.103	58.500	5.475	15.644	56.640
4	3.812	10.891	69.391	3.812	10.891	69.391	4.274	12.211	68.851
5	3.491	9.975	79.366	3.491	9.975	79.366	3.638	10.395	79.246
6	2.131	6.088	85.453	2.131	6.088	85.453	2.173	6.207	85.453

จากตารางที่ 2 แสดงค่าความแปรปรวน (Total Variance Explained) พบว่า เมื่อเลือกพิจารณาเฉพาะปัจจัยที่มีค่าไอเกน (Eigen Value) มากกว่า 1 แล้ว ตัวแปรทั้งหมดสามารถนำมาจัดองค์ประกอบได้ทั้งหมด 6 ปัจจัย ซึ่งค่าร้อยละของความแปรปรวนทั้ง 6 ปัจจัย มีค่าร้อยละ 85.453 ดังนั้น ทั้ง 6 ปัจจัย สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนของตัวแปรทั้งหมด 32 ตัว ได้ร้อยละ 85.453 ของความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) พบว่า สามารถจัดองค์ประกอบได้ 6 องค์ประกอบ และได้กำหนดชื่อองค์ประกอบเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ดังนี้

- 1) การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว
- 2) การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว
- 3) การจัดการการมีส่วนร่วม

ทางการท่องเที่ยว 4) การจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยว 5) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และ 6) การจัดการการบริการทางการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

Factors	Factor Loading	Eigenvalue	Variance Explained
ปัจจัยที่ 1 การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว		7.328	20.938
1. เมืองปาดองมีจำนวนการเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานเพียงพอกับนักท่องเที่ยว	.936		
2. เมืองปาดองมีหน่วยงานราชการที่พร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการสาธารณะต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว	.905		
3. เมืองปาดองมีการรองรับด้านสาธารณสุข	.961		
4. เมืองปาดองมีการรองรับด้านสาธารณสุขปลอดภัย	.953		
5. เมืองปาดองมีการรองรับด้านการขนส่งสาธารณะ	.952		
6. เมืองปาดองมีศักยภาพด้านรองรับระดับความเสี่ยงของภัยพิบัติทางธรรมชาติ/ความพร้อมการใช้และคุณภาพน้ำ/การจัดการข้อมูล และเทคโนโลยีของเมือง	.964		
7. เมืองปาดองมีการรองรับด้านความพร้อมการใช้และคุณภาพน้ำ	.951		
8. เมืองปาดองมีการรองรับด้านการจัดการข้อมูล และเทคโนโลยีของเมือง	.970		
ปัจจัยที่ 2 การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว		7.020	20.058
1. เมืองปาดองมีการจัดการพื้นที่สำหรับผู้อาศัยและสำหรับการรองรับนักท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสม	.911		
2. เมืองปาดองมีการจัดการความหนาแน่นระหว่างพื้นที่และโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมกับจำนวนนักท่องเที่ยว	.863		
3. เมืองปาดองมีการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและพื้นที่เฉพาะสำหรับนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่อย่างสมดุล	.877		
4. เมืองปาดองมีระบบการจัดการสถานการณ์ทางภัยธรรมชาติ/ภัยพิบัติ/โรคระบาด (โควิด-19) ได้เป็นอย่างดี	.876		
5. เมืองปาดองมีการจัดการและพัฒนาพื้นที่เชิงสมดุลเพื่อรองรับภาวะวิกฤต	.877		
6. เมืองปาดองมีการวางแผนเพื่อเตรียมรับมือกับปัจจัยต่าง ๆ ในอนาคตเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน	.892		
ปัจจัยที่ 3 การจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว		5.475	15.644
1. พลเมืองในเมืองปาดอง หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสำคัญต่อการจัดการพื้นที่ในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม	.947		
2. เมืองปาดองมีความพยายามในการวางแผนพัฒนาพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวที่เน้นให้พลเมืองในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วม	.958		
3. เมืองปาดองมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการวางแผนการท่องเที่ยวและกำหนดทิศทางการเติบโตของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	.910		

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต (ต่อ)

Factors	Factor Loading	Eigenvalue	Variance Explained
4. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเมืองปาดองมีทักษะความรู้ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว	.972		
5. เมืองปาดองมีกระบวนการสร้างความเข้าใจร่วมกันของผู้คนในพื้นที่ในการกำหนดและวางแผนทิศทางการพัฒนาเมืองที่อยู่บนอัตลักษณ์	.958		
6. เมืองปาดองมีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมจากการท่องเที่ยวต่อเมืองและผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่	.948		
ปัจจัยที่ 4 การจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว		4.274	12.211
1. เมืองปาดองมีการส่งเสริมการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง	.934		
2. เมืองปาดองมีการส่งเสริมการลงทุนด้านเทคโนโลยีรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง	.957		
3. เมืองปาดองมีการส่งเสริมการลงทุนกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง	.942		
4. เมืองปาดองมีจำนวนแรงงานด้านบริการ/การลงทุนที่มีศักยภาพและสามารถรองรับการให้บริการที่ยกระดับมาตรฐานและคุณภาพของพื้นที่ได้	.903		
5. เมืองปาดองมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/ระบบขนส่งสาธารณะ/พื้นที่รองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว/พื้นที่สาธารณะของเมือง	.833		
ปัจจัยที่ 5 การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม		3.638	10.395
1. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาท่องเที่ยวและทำกิจกรรมในเมืองปาดองมีมาตรฐานในการคิดราคาค่าบริการ	.962		
2. การเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองปาดองมีการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างสะดวก	.956		
3. เมืองปาดองมีช่วงเวลาหรือฤดูกาลท่องเที่ยวที่เฉพาะเจาะจงที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชนในเมือง	.966		
4. เมืองปาดองมีพื้นที่/สถานที่ท่องเที่ยว/กิจกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว	.919		
ปัจจัยที่ 6 การจัดการการบริการทางการท่องเที่ยว		2.173	6.207
1. เมืองปาดองมีจำนวนโรงแรมและห้องพักที่เหมาะสมกับประเภทหรือจำนวนของนักท่องเที่ยว	.907		
2. เมืองปาดองมีจำนวนพื้นที่จัดประชุม/งานนิทรรศการที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ทุกระดับ	.724		
3. เมืองปาดองมีศักยภาพในการรองรับทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ด้วย	.897		

จากตารางที่ 3 แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบภายหลังการหมุนแกน โดยสามารถสรุปค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรในกลุ่มปัจจัย (Factor) ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนร้อยละ 20.938 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 1 จำนวน 8 ตัวแปร ได้แก่ เมืองป่าตองมีการรองรับด้านการจัดการข้อมูลและเทคโนโลยีของเมือง เมืองป่าตองมีศักยภาพด้านรองรับระดับความเสี่ยงของภัยพิบัติทางธรรมชาติ/ความพร้อมการใช้และคุณภาพน้ำ/การจัดการข้อมูล และเทคโนโลยีของเมือง เมืองป่าตองมีการรองรับด้านสาธารณสุข เมืองป่าตองมีการรองรับด้านสาธารณสุขโรค เมืองป่าตองมีการรองรับด้านการขนส่งสาธารณะ เมืองที่ป่าตองมีการรองรับด้านความพร้อมการใช้และคุณภาพน้ำ เมืองป่าตองมีจำนวนการเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว และเมืองป่าตองมีหน่วยงานราชการที่พร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการสาธารณะต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.970, 0.964, 0.961, 0.953, 0.952, 0.951, 0.936 และ 0.905 ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ 2 การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนร้อยละ 20.058 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 2 จำนวน 9 ตัวแปร ได้แก่ เมืองป่าตองมีการจัดการพื้นที่สำหรับผู้อาศัยและสำหรับการรองรับนักท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสม เมืองป่าตองมีแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตและการขยายตัวของเมือง เมืองป่าตองมีการวางแผนเพื่อเตรียมรับมือกับปัจจัยต่าง ๆ ในอนาคตเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน เมืองป่าตองมีการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและพื้นที่เฉพาะสำหรับนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่อย่างสมดุล เมืองป่าตองมีการจัดการและพัฒนาพื้นที่เชิงสมดุลเพื่อรองรับภาวะวิกฤต เมืองป่าตองมีระบบการจัดการสถานการณ์ทางภัยธรรมชาติ/ภัยพิบัติ/โรคระบาด (โควิด-19) ได้เป็นอย่างดี เมืองป่าตองมีการแบ่งพื้นที่ไม่มีความแออัดและเตรียมพื้นที่สีเขียวในการรองรับพลเมืองของเมืองป่าตองและนักท่องเที่ยว เมืองป่าตองมีการจัดการความหนาแน่นระหว่างพื้นที่และโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมกับจำนวนนักท่องเที่ยว และเมืองป่าตองมีการกำหนดกระบวนการติดตามและประเมินผลโครงการพัฒนาพื้นที่เมืองและกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองร่วมกัน โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.911, 0.893, 0.892, 0.877, 0.877, 0.876, 0.864, 0.863 และ 0.830 ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ 3 การจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนร้อยละ 15.644 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเมืองป่าตองมีทักษะความรู้ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เมืองป่าตองมีความพยายามในการวางแผนพัฒนาพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวที่เน้นให้พลเมืองในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วม เมืองป่าตองมีกระบวนการสร้างความเข้าใจร่วมกันของผู้คนในพื้นที่ในการกำหนดและวางแผนทิศทางการพัฒนาเมืองที่อยู่บนอัตลักษณ์ เมืองป่าตองมีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมจากการท่องเที่ยวต่อเมืองและผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ พลเมืองในเมืองป่าตอง หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสำคัญต่อการจัดการพื้นที่ในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม และเมืองป่าตองมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการวางแผนการท่องเที่ยวและกำหนดทิศทางการเติบโตของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.972, 0.958, 0.958, 0.948, 0.947 และ 0.910 ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ 4 การจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนเท่ากับ 12.211 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 4 จำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ เมืองป่าต้องมีการส่งเสริมการลงทุนด้านเทคโนโลยีรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง เมืองป่าต้องมีการส่งเสริมการลงทุนกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง เมืองป่าต้องมีการส่งเสริมการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานรูปแบบใหม่ในพื้นที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมือง เมืองป่าต้องมีจำนวนแรงงานด้านบริการ/การลงทุนที่มีศักยภาพและสามารถรองรับการให้บริการที่ยกระดับมาตรฐานและคุณภาพของพื้นที่ได้ และเมืองป่าต้องมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/ระบบขนส่งสาธารณะ/พื้นที่รองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว/พื้นที่สาธารณะของเมือง โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.957, 0.942, 0.934, 0.903 และ 0.833 ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ 5 การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม มีค่าความแปรปรวนเท่ากับ 10.395 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 5 จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ เมืองป่าต้องมีช่วงเวลาหรือฤดูกาลท่องเที่ยวที่เฉพาะเจาะจงที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชนในเมือง ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาท่องเที่ยวและทำกิจกรรมในเมืองป่าต้องมีมาตรฐานในการคิดราคาค่าบริการ การเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองป่าต้องมีการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างสะดวก และเมืองป่าต้องมีพื้นที่/สถานที่ท่องเที่ยว/กิจกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.966, 0.962, 0.956 และ 0.919 ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ 6 การจัดการการบริการทางการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนเท่ากับ 6.207 มีตัวแปรในกลุ่มปัจจัยองค์ประกอบที่ 6 จำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ เมืองป่าต้องมีจำนวนโรงแรมและห้องพักที่เหมาะสมกับประเภทหรือจำนวนของนักท่องเที่ยว เมืองป่าต้องมีศักยภาพในการรองรับทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ด้วย และเมืองป่าต้องมีจำนวนพื้นที่จัดประชุม/งานนิทรรศการที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ทุกระดับ โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.907, 0.897 และ 0.724 ตามลำดับ

3. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว

องค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		การแปลผล	อันดับ
	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านการจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว	4.45	0.63	มากที่สุด	2
2. ด้านการจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว	3.73	0.55	มาก	4
3. ด้านการจัดการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว	3.00	0.73	ปานกลาง	6
4. ด้านการจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว	4.57	0.51	มากที่สุด	1
5. ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม	3.14	0.65	ปานกลาง	5
6. ด้านการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว	4.26	0.54	มากที่สุด	3
รวม	3.86	0.26	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า การประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ตามองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า องค์ประกอบ การเป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านการจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว ด้านการจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว และด้านการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว ตามลำดับ ส่วนองค์ประกอบ การเป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว ในขณะที่องค์ประกอบ การเป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และด้านการจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis : EFA) ของการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต สามารถจัดองค์ประกอบได้ 6 องค์ประกอบ จำนวน 35 ตัวแปร และได้กำหนดชื่อ องค์ประกอบเมืองน่าเที่ยวของเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ดังนี้ 1) ด้านการจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว จำนวน 8 ตัวแปร 2) ด้านการจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว จำนวน 9 ตัวแปร 3) ด้านการจัดการการมีส่วนร่วม ทางการท่องเที่ยว จำนวน 6 ตัวแปร 4) ด้านการจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว จำนวน 5 ตัวแปร 5) ด้านการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม จำนวน 4 ตัวแปร และ 6) ด้านการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว จำนวน 3 ตัวแปร ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าองค์ประกอบของการเป็นเมืองน่าเที่ยว จะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาศักยภาพ ของเมืองให้มีความพร้อมในการรองรับการท่องเที่ยว นำไปสู่การเติบโตควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นไป ตามการรายงานของ The World Travel and Tourism Council & JLL ที่ชี้ให้เห็นว่าการส่งเสริมความเป็นเมือง น่าเที่ยว ต้องมีองค์ประกอบหรือปัจจัยในการประเมิน “ความพร้อมของเมือง” เพื่อให้รัฐบาลและหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเข้าใจลักษณะและบริบทของเมือง และพิจารณาหาแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด ในการพัฒนา ความพร้อมของเมืองตามองค์ประกอบที่กำหนดขึ้น เพื่อผลักดันให้เกิดการพัฒนาเมืองสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยวต่อไป (The World Travel and Tourism Council & JLL, 2022) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Xia, H. et al. ที่ค้นพบองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยว ได้แก่ การสร้างความสมดุลระหว่าง ความสามารถในการรองรับกับคุณภาพประสบการณ์การท่องเที่ยว การจัดการพื้นที่ตามบริบทและความยืดหยุ่น ธรรมชาติแบบมีส่วนร่วม นวัตกรรมและความอัจฉริยะของบริการเมือง การร่วมออกแบบแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม การท่องเที่ยว และมาตรฐานการบริการสุขอนามัย ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยสร้างเมืองน่าเที่ยวที่ยั่งยืนและแข่งขัน ได้ในระยะยาว (Xia, H. et al., 2024)

การประเมินความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต โดยภาพรวม พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวของเมืองป่าตองในระดับมาก ซึ่งเป็นไป ตามเจตนารมณ์ของเมืองป่าตองที่ต้องการสร้างป่าตองให้เป็นเมืองน่าท่องเที่ยวที่น่าอยู่อย่างยั่งยืน (Livable and Sustainable Tourist Destination City) (ผู้จัดการออนไลน์, 2555) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ระดับ ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จในการผลักดันเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ให้เป็นเมืองอัจฉริยะ

(Smart City) เพื่อมุ่งหวังให้เป็นเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการพัฒนาที่ยั่งยืน ร่วมกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาเมืองสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยวอย่างยั่งยืน (สำนักงานจังหวัดภูเก็ต, 2564) อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Sharma, G. D. et al. ที่กล่าวว่านวัตกรรมและเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ซึ่งการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายขึ้น สามารถวางแผนการพัฒนาสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้อย่างทันท่วงที (Sharma, G. D. et al., 2024)

อย่างไรก็ตาม การวิจัยในครั้งนี้มีข้อจำกัดในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเฉพาะผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เมืองป่าตอง ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาเมืองและการจัดการการท่องเที่ยว แต่ไม่ได้ศึกษากลุ่มนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นผู้ใช้บริการจริง ผลการวิจัยจึงสะท้อนมุมมองในการบริหารจัดการเป็นหลัก ซึ่งอาจยังไม่ครอบคลุมมุมมองด้านประสบการณ์หรือความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาวิจัยจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ช่วยสะท้อนถึงความพร้อมของเมืองและแนวทางในการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการศึกษาของ Phukamchanoat, P. อธิบายว่าการศึกษาข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ผู้ประกอบการ ข้าราชการ และชุมชนท้องถิ่น มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน (Phukamchanoat, P., 2025) รวมถึง Gao, J. et al. ที่ยืนยันว่าการวิเคราะห์ข้อมูลจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียช่วยให้สามารถวางแผนกลยุทธ์การพัฒนาเมืองท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของเมือง (Gao, J. et al., 2024)

องค์ความรู้ใหม่

การวิเคราะห์และประเมินองค์ประกอบการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ได้สร้างองค์ความรู้สำคัญเกี่ยวกับกรอบแนวคิดการพัฒนาเมืองน่าเที่ยว โดยพบว่า องค์ประกอบหลักของการเป็นเมืองน่าเที่ยวประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว การจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว การจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว โดยองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษารั้งนี้จะช่วยสร้างกรอบแนวคิดเมืองน่าเที่ยวที่ครอบคลุมทั้งการจัดการพื้นที่ การบริการ และการมีส่วนร่วม ซึ่งสามารถนำไปพัฒนาเป็นเกณฑ์การเป็นเมืองน่าเที่ยวให้กับเมืองท่องเที่ยวได้ อีกทั้งยังช่วยให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนท้องถิ่นมีแนวทางในการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวให้กลายเป็นเมืองน่าเที่ยวอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

ภาพที่ 1 องค์ประกอบเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการเป็นเมืองน่าเที่ยว และประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต โดยใช้องค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) ในการจัดองค์ประกอบเมืองน่าเที่ยว ซึ่งสามารถกำหนดองค์ประกอบเมืองน่าเที่ยวได้เป็น 6 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการขีดความสามารถทางการท่องเที่ยว การจัดการพื้นที่ทางการท่องเที่ยว การจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว การจัดการนวัตกรรมทางการท่องเที่ยว การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และการจัดการบริการทางการท่องเที่ยว นอกจากนี้ ผลการประเมินการเป็นเมืองน่าเที่ยว เมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ตในการส่งเสริมการเป็นเมืองน่าเที่ยว อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นที่มีความท้าทายซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาเมืองน่าเที่ยวของเมืองปาดอง โดยเฉพาะด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม และการจัดการการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว ดังนั้น จากผลวิจัยดังกล่าวสามารถเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติ ได้แก่ 1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว อีกทั้งเชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ท้องถิ่น เพื่อสร้างความแตกต่างและเพิ่มคุณค่าประสบการณ์ทางการท่องเที่ยว และ 2) สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคส่วน หน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกเมืองปาดอง เพื่อสร้างโอกาสและช่องทางความสำเร็จในการพัฒนาเมืองน่าเที่ยวอย่างยั่งยืนของเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาผลกระทบระยะยาวของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อประเมินความยั่งยืนของการเป็นเมืองน่าเที่ยว นอกจากนี้ การขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมกลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในมิติของเมืองน่าเที่ยวได้ครอบคลุมมากขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต ให้เป็นเมืองน่าเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิติพัฒน์ ชูปลิ้ม และวาราดา ทองจำนงค์. (2568). สรุป “ท่องเที่ยวไทย 2567” ดึงดูดต่างชาติ 35.54 ล้านคน โยกรายได้ 1.91 ล้านล้านบาท จับตาท่าที 1 - 2 ปี ก็ยังไม่ฟื้นสู่ระดับก่อนโควิด. เรียกใช้เมื่อ 25 กรกฎาคม 2568 จาก <https://thestandard.co/thai-tourism-2024-summary/>
- ผู้จัดการออนไลน์. (2555). นายกฯ เมืองปาดองผุด 14 ยุทธศาสตร์สู่ “เมืองท่องเที่ยวที่น่าอยู่และยั่งยืน”. เรียกใช้เมื่อ 25 กรกฎาคม 2568 จาก <https://mgronline.com/south/detail/9550000123324>
- พีพีทีวี. (2568). “ภูเก็ต” ครองแชมป์เมืองทำเงินท่องเที่ยวปี 67 กวาด 4.9 แสนล้าน - รัฐบาลลุยกระตุ้นเที่ยวไทย หวังดัน GDP พุ่ง. เรียกใช้เมื่อ 25 กรกฎาคม 2568 จาก <https://www.pptvhd36.com/wealth/economic/244456>
- ยงยุทธ แก้วอุดม และมนรัตน์ ใจเอื้อ. (2568). แนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองรองสู่การเป็นเมืองน่าเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวสูงอายุที่มีศักยภาพในการใช้จ่าย. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์, 45(1), 185-210.
- วรพล เกิดแก้ว. (2565). การศึกษาการนำนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองไปปฏิบัติในจังหวัดราชบุรี. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชาชา ภูจินดา. (2560). ระเบียบวิธีวิจัยและสถิติด้านสิ่งแวดล้อมและพลังงาน. กรุงเทพมหานคร: บางกอกบล็อก.
- สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2564). บทสรุปผู้บริหาร ข้อเสนอแผนพัฒนาเมืองอัจฉริยะ “ภูเก็ตเมืองอัจฉริยะ”. เรียกใช้เมื่อ 2 สิงหาคม 2568 จาก https://depa.or.th/storage/app/media/SmartCity/Tab_SmartCity/13_Phuket%20Smart%20City.pdf
- สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2566). แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต (พ.ศ. 2566 - 2570) ฉบับทบทวน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2568. เรียกใช้เมื่อ 25 กรกฎาคม 2568 จาก https://www.phuket.go.th/webpk/file_data/plan/plan2566-2570-2568.pdf
- สุเทพ สิงห์มาพะ. (2562). การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. วารสารมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, 5(2), 110-124.
- สุวิทย์ พิศแสงงาม. (2566). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองรอง กรณีศึกษา: จังหวัดนครศรีธรรมราช. ใน วิทยานิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อภิวัฒน์ รัตนวราหะ และคมกริช ณะเพทย์. (2562). แนวทางการออกแบบและพัฒนาเมืองท่องเที่ยวสำหรับประเทศไทย 4.0: กรณีศึกษาภูเก็ต เชียงราย และพัทลุง. ใน รายงานการวิจัย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- Cochran, W. G. (1997). Sampling techniques. Hoboken, NJ: John Wiley & Sons, Inc.
- Gál, T. & Stănculescu, G. (2017). Sport Events Worth Travelling All Around The Year. Knowledge Horizons. Economics, 9(3), 25-29.

- Gao, J. et al. (2024). Stakeholder Perceptions of Sustainable Tourism Development: A Case Study in Haikou, China. *Sustainability*, 16(16), 1-16.
- Hair, J. F. et al. (2006). *Multivariate data analysis*. (6th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall.
- Jenkins, C. L. (2015). Tourism policy and planning for developing countries: some critical issues. *Tourism Recreation Research*, 40(2), 144-156.
- Koodsela, W. et al. (2019). A Holistic Conceptual Framework into Practice-Based on Urban Tourism Toward Sustainable Development in Thailand. *Sustainability*, 11(24), 1-28.
- Phukamchanoad, P. (2025). The Role of Urban Food Street Stakeholders in Sustainable Tourism: Case Study of Bangkok, Thailand. *International Journal of Advanced and Applied Sciences*, 12(1), 226-241.
- Phuket News. (2025). Phuket Province is facing traffic congestion issues. Retrieved September 22, 2025, from https://phuketnews.phuketindex.com/features/phuket-traffic-congestion-issues-222615.html?utm_source=chatgpt.com
- Reuters. (2025). Thai resort island Phuket grapples with growing garbage crisis. Retrieved September 22, 2025, from <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/thai-resort-island-phuket-grapples-with-growing-garbage-crisis-2025-01-16/>
- Sattraburut, T. et al. (2024). The connection between Phuket's water supply and the hotel sector's water use for assessment of tourism carrying capacity. *Sustainability*, 16(2), 1-23.
- Sharma, G. D. et al. (2024). Using innovation and entrepreneurship for creating edge in service firms: A review research of tourism and hospitality industry. *Journal of Innovation & Knowledge*, 9(4), 1-13.
- Sinlapasate, N. et al. (2020). Tourism carrying capacity toward sustainable tourism development: a case study of Phuket world class destination. *ABAC Journal*, 40(3), 140-159.
- The World Travel and Tourism Council & JLL. (2022). *Destination 2030: Global Cities' Readiness for Sustainable Tourism Growth*. Retrieved June 28, 2025, from https://tourismanalytics.com/uploads/1/2/0/4/120443739/destination_2030_jll_wttc_report.pdf
- Uysal, Ü. E. (2015). *Urban tourism in Istanbul: Urban regeneration, mega-events and city marketing and branding* (Publications of the Department of Social Research 2015: 6). Unigrafia. Retrieved June 28, 2025, from <https://helda.helsinki.fi/server/api/core/bitstreams/352ad87f-3543-47a8-a65f-378f6296c2e1/content>
- Xia, H. et al. (2024). Destination competitiveness research over the past three decades: a computational literature review using topic modelling. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 41(5), 726-742.